

gode uanset deres forældres indkomst og uanset deres forældres vilje til at spare op. Uddannelsesstøtte er løsningen.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Kristian Jensen, og derefter går vi videre i ordførerrækken.

(Kort bemærkning).

Kristian Jensen (V):

Nu er det jo lidt uden for det forslag, der er på dagsordenen, men man kan tydeligt høre, at det piner hr. Frank Aaen, at Enhedslisten ikke er med i forliget omkring SU. Det er Venstre. Det er vi bl.a., fordi vi er villige til at indgå kompromiser og til at få gennemført så meget som muligt af Venstres politik.

Det er klart, at hvis vælgerne ved det kommende valg giver Venstre 90 mandater i Folketinget, kan vi indføre 100 pct. af Venstres politik, men så lang tid det ikke er sådan, og så lang tid vi ønsker at indgå i SU-forliget, er vi nødt til at gå på kompromis. Det gør vi også, men jeg kan love hr. Frank Aaen, at Venstre til enhver tid vil forsøge at få gennemført endnu mere af Venstres politik i denne her Folketingssal, og hr. Frank Aaen er meget velkommen til at lægge stemmer til, hvis han ønsker det.

Flemming Hansen (KF):

Skatteministeren sagde, at der var tale om genbrug. Det er jeg meget taknemmelig for at skatteministeren har opdaget. Det er, fordi vi mener det alvorligt. Vi mener, at det er rigtigt, det, vi foreslår.

Nu er genbrug jo sådan et lidt specielt ord. Man kan ikke sige, at skatteministeren går ind for genbrug. Cementafgiften, vi diskuterede i det forrige lovforslag, var jo ikke genbrug, det var bare en ny afgift. Men tendensen var den samme. Skatteministeren er fantastisk til at opfinde nye afgifter. Selv om hans embedsmænd siger, at fantasien er løbet ud, kan han altså finde nye afgifter, og det lykkedes så med det forrige lovforslag.

Det her er genbrug; det er dels en justering af de gældende regler for børneopsparingskonti, således at de er tidssvarende, dels indførelse af en uddannelseskonto, hvor forrentningen af det beløb, der indestår, ligeledes er skattefri.

Det er udtryk for, at Det Konservative Folkeparti mener, at det skal kunne betale sig at spare op. Masser af studerende kan ikke klare sig med

SU – det er dog stadig væk en flot uddannelsesstøtte – de har også erhvervsarbejde ved siden af; det er også godt, men det gjorde jo ikke noget, hvis de kom ud med en studiegæld, som var temmelig meget mindre, når de var færdige, og det kunne dette her forslag medvirke til.

Jeg synes, det er en fornuftig løsning, og jeg kan hilse og sige, at CD også synes, at løsningen er så fornuftig, at de bad mig sige, at det, jeg sagde, også gælder CD.

Aage Frandsen (SF):

Forslaget er karakteriseret ved, at de mennesker, de familier, som har det økonomisk så godt, at de har råd til at lægge nogle penge til side, skal have en præmie. Til dem, der har, skal der gives mere; det er princippet i forslaget.

Hvis man mener, at de studerende skulle have lidt hjælp i forhold til SU'en, er der to muligheder. Den ene er selvfølgelig at sige, at SU'en skal hæves. Jeg vil gerne sige til det her forslagsforslagsstillerne, som er med i SU-forliget, at hvis man mener, det er et problem – som andre eventuelt er skyld i – at SU'en ikke er høj nok, så synes jeg, man skal indbyde os, der er med i forliget, til forhandlinger om det. Vi ser gerne, at SU'en bliver hævet generelt og specielt for de SU-modtagere, som er forsørgere. Hvis det er et problem og man mener, det skal løses, vil vi gerne være med til det.

Men vi vil ikke løse det på den her måde, for på den her måde løser man det alene for dem, der har råd. Hvis der er nogle forældre, der gerne vil støtte deres børn, kan de jo bare gøre det.

Tidligere var man bekymret for, at opsparingen i vores samfund var for lille. Det er jo ikke en bekymring i dag, opsparingen er god nok, det kan godt betale sig at spare op. Der er jo ikke noget problem, der hedder, at folk ikke sparer op, overhovedet ikke. Derfor er det problem, som man siger man vil løse med forslaget, nemlig opsparingens størrelse i forhold til de studerende, ikke et problem i dag. Man kan sagtens spare op, og det kan betale sig, i modsætning til f.eks. for 20-30 år siden. Da kunne man opfatte det som et problem.

Så er spørgsmålet: Hvad er løsningen på problemet? Og der er løsningen under ingen omstændigheder, at man gør det, som man jo altid gør, når man siger, at nogle skal skattebegunstiges, nemlig giver til dem, der har i forvejen.

Vi afviser forslaget hundrede procent.